

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.376 van 20 februari 2004
in de zaak A. 127.882/XIV-12.084.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 9 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 3 juli 2002 en zich vluchteling verklaart op 4 juli 2002; dat op 23 juli 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 september 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"U, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran.

U zou gehuwd zijn met HAQANI Mohammad Hasan (CG 00/11154). Uw echtgenoot zou eind vijfde maand 1374 (Perzische kalender, aug. 1995) zijn gearresteerd omdat hij onderdak verleende aan zijn neef die lid was van de oppositiebeweging MKO. Hij zou zijn veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf. In de zesde maand van 1376 (aug-sept 1997) zou hij voorwaardelijk zijn vrijgelaten. Op 18/4/1378 zou hij aanwezig zijn geweest bij de studentendemonstraties in Teheran. Daarop zouden twee agenten naar uw huis zijn gekomen. Ze zouden hebben gevraagd waar uw echtgenoot was en een foto hebben getoond van uw echtgenoot tijdens de manifestatie. Toen de agenten weer weg waren, zou u uw echtgenoot hebben gewaarschuwd dat hij niet meer naar huis mocht komen. Daarop zou uw echtgenoot zijn ondergedoken en in het begin van de achtste maand van 1378 (eind okt. 1999) Iran hebben verlaten. Hij vroeg in België asiel aan op 13 januari 2000.

Dezelfde agenten zouden echter dezelfde dag dat ze de foto hadden getoond, zijn teruggekomen om uw echtgenoot te zoeken. Dit keer zouden ze een huiszoeking hebben verricht waarbij ze een foto van de familie van de shah en pamfletten van de MKO hebben gevonden. Aangezien uw echtgenoot afwezig was, zouden ze u hebben meegenomen en 24 uur hebben vastgehouden. U zou gedwongen zijn een verklaring te tekenen dat u en uw echtgenoot activiteiten hadden tegen de Islamitische republiek. Na uw vrijlating zou u met uw kinderen bij uw moeder zijn gaan wonen. U zou anonieme dreigtelefoontjes hebben gekregen omwille van uw echtgenoot. Op een dag zou er poging zijn gedaan uw jongste dochter te ontvoeren. Daarop zou u hebben besloten Iran te verlaten. Op 10/7/1379 (2/10/2000) zou u echter zijn gearresteerd op de luchthaven Mehrabad toen u met een vals paspoort Iran probeerde te verlaten. U zou een week zijn vastgehouden. De zevende dag zou u verkracht zijn door Haj Agha Darakshan. Hij zou u onder druk hebben gezet om met hem samen te werken, anders zou hij ervoor zorgen dat u zou veroordeeld worden omwille van het valse paspoort en het niet meewerken in het onderzoek naar uw echtgenoot. Zonder dat u het zou geweten hebben, zou hij een tijdelijk huwelijk met u hebben gesloten. De volgende dag zou u zijn vrijgelaten en zou Haj Agha u hebben gezegd dat u zijn echtgenote was en dat u dus moest doen wat hij wou. Op 25/2/1381 (15/5/2002) zou Haj Agha u mee hebben genomen naar een huis in Shemiran. Hij zou u daar hebben gevraagd om andere geestelijken te ontvangen en seksuele betrekkingen met hen te hebben. Toen hij met u flirtte, zou u hem weg hebben geduwd waardoor hij met zijn hoofd tegen de haard zou zijn gevallen en het bewustzijn zou hebben verloren. Daarop zou u naar uw moeder zijn gevlucht en hebben beslist Iran te verlaten. Uw moeder zou u naar een busterminaal hebben gebracht vanwaar u met uw kinderen naar Urumiyeh zou zijn gegaan met de bus. Uw moeder zou niet naar huis zijn teruggekeerd, maar naar een tante in Keshar Shahr zijn gegaan. Op 28/2/1381 (18/5/2002) zou u samen met uw kinderen Iran hebben verlaten. Op 3 juli 2002 zou u in België zijn aangekomen en op 4 juli 2002 heeft u hier asiel aangevraagd. Na uw aankomst in België zou u kennis hebben gemaakt met de 'Hezb-e Mashrouteh Iran'

(Constitutionalist Party Iran) en zou u zich voorbereiden hiervan lid te worden. U zou ook hebben deelgenomen aan twee manifestaties voor de Iraanse ambassade in Brussel. Een manifestatie was georganiseerd door CPI, de andere was een spontane herdenking van de studentenbetoging van 1999 in Iran.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan de vluchtmotieven ingeroepen door uw echtgenoot geen enkel geloof kon worden gehecht gezien het tijdens de behandeling van diens asielaanvraag vastgestelde bedrieglijke karakter van zijn verklaringen. Een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd betekend op 25 maart 2002. De vluchtmotieven die u inroept, vinden hun oorsprong in de reeds bedrieglijk bevonden problemen die uw echtgenoot aanhaalde in zijn vluchtrelaas. De reden van uw eerste arrestatie was immers de afwezigheid van uw echtgenoot toen de autoriteiten hem zochten omwille van zijn beweerde deelname aan de studentendemonstraties. De dreigtelefoontjes en poging tot ontvoering van uw dochter zouden eveneens een gevolg zijn van de problemen van uw echtgenoot. Toen u uit angst besloot Iran te verlaten, zou u met een vals paspoort Iran hebben verlaten en door Haj Agha onder druk zijn gezet om hem ter wille te zijn. Anders zou hij u laten veroordelen, onder andere omdat u niet zou hebben meegewerkt in het onderzoek naar uw echtgenoot. Vervolgens zou Haj Agha u gedwongen hebben een tijdelijk huwelijk aan te gaan en u uiteindelijk hebben gedwongen tot prostitutie. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van uw echtgenoot kan bijgevolg ook ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovendien heeft u in de loop van uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen afgelegd die de oprechtheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Zo verklaart u in dringend beroep dat de agenten die in de vierde maand van 1378 (juli 1999) uw echtgenoot kwamen zoeken, slechts één foto hebben getoond (CG, p. 6b). Tegenover de dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat ze u enkele foto's hadden getoond (DVZ, p. 12). Daarnaast verklaart u in dringend beroep dat uw moeder nadat ze u had afgezet aan de busterminal om naar Urumiyeh te gaan, niet naar huis terugkeerde, maar naar Kashar Shahr ging (CG, p. 14). Dit is strijdig met uw verklaring in dringend beroep dat uw moeder terug naar huis ging nadat ze u had afgezet (DVZ, p. 15).

U en uw echtgenoot hebben ook onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd die op hun beurt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aantasten. Zo verklaart u dat de agenten die uw echtgenoot op het eind van de vierde maand van 1378 (juli 1999) kwamen zoeken, de eerste keer die dag kwamen rond 16 à 17 uur. Daarop zou u onmiddellijk uw echtgenoot hebben gecontacteerd om hem te waarschuwen (CG, p. 7). Uw echtgenoot beweerde tijdens zijn interview in dringend beroep daarentegen dat u hem rond 10 à 11 uur 's ochtends waarschuwde dat agenten hem waren komen zoeken (CG man, p. 7). Bovendien verklaart uw echtgenoot dat u hem daarbij zei dat de agenten een huiszoeking hadden verricht (CG, man, p. 5) terwijl u verklaart dat de huiszoeking pas werd verricht toen de agenten de tweede keer die dag langskwamen en dus nadat u uw echtgenoot had getelefoneerd (CG, p. 6-7).

Het is bevreemdend dat u tegenover de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van de poging tot ontvoering van uw jongste dochter terwijl u deze gebeurtenis in dringend beroep aanhaalt als een van de redenen waarom u had beslist Iran te verlaten (CG, p. 9).

Bovendien is het zeer bevreemdend dat uw echtgenoot in de loop van zijn asielprocedure geen melding heeft gemaakt van uw arrestatie eind vierde maand van 1378 (juli 1999). Hij haalt wel aan dat de autoriteiten twee dagen later zouden zijn teruggekomen en u hebben gezegd dat hij 24 uur de tijd had om zich aan te melden, maar hij rept met geen woord over uw arrestatie (DVZ, man, p. 3). Ook in dringend beroep maakt hij geen melding van uw arrestatie.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Met betrekking tot uw politiek engagement in België dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u omwille hiervan door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève. U heeft geen voldoende ernstige aanwijzingen dat u hierdoor ook effectief wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten. U verklaart tijdens de manifestaties te zijn gefotografeerd door personeel van de Iraanse ambassade. Op basis van deze foto's zou u zijn geïdentificeerd omdat uw gegevens reeds gekend zijn bij de autoriteiten (CG, p. 18). Gezien het bedrieglijke karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen in Iran, kan het echter ernstig in twijfel worden getrokken dat u inderdaad gekend bent bij de Iraanse autoriteiten en naar aanleiding van deze manifestatie wordt geïdentificeerd.

Ook moet worden vastgesteld dat uw sympathie voor CPI geen aanleiding is tot een gegronde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat gewone aanhangers met 'low-profile' activiteiten of sympathisanten geen problemen met de autoriteiten moeten vrezen (zie CEDOCA, IR2002-236).

Tot slot zijn de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van het dossier wijzigen. Deze documenten zijn uw origineel boekje burgerlijke stand (met vertaling), een originele ontslagbrief van Eshel (met vertaling), een kopie van lidkaart van uw echtgenoot van CPI en een foto van u tijdens de manifestatie van CPI voor Iraanse ambassade.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doordat de commissaris-generaal haar nooit heeft geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat zij betoogt dat haar daardoor de mogelijkheid werd ontnomen om een “eventuele plausibele verklaring” te geven voor de kwestieuze tegenstrijdigheden, die immers op verkeerde vertaling van haar verklaringen zouden hebben berust, dat zij betwist op de dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben dat haar foto’s van haar echtgenoot werden getoond, doch dat het ging om foto’s die de agenten bij de huiszoeking diezelfde avond hadden meegenomen, dat zij zowel op de dienst Vreemdelingenzaken als op het commissariaat-generaal had verklaard dat haar moeder, nadat zij haar naar de bushalte had gevoerd, niet meer naar huis terugkeerde, maar naar Khasar Shehr bij een tante omdat zij tenslotte aanvoert dat zij, om haar echtgenoot niet verder te verontrusten, hem nooit op de hoogte had gebracht van haar arrestatie van juli 1999;

2.1.2. Overwegende dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen alleen op tuchtzaken; dat zij derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende, wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, dat de commissaris-generaal niet de plicht heeft om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd opgeroepen voor een verhoor en dat zij daarbij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten in aanwezigheid van een tolk die de Perzische taal machtig was; dat daarenboven, om tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag te besluiten de commissaris-generaal uitdrukkelijk verwijst naar het asielrelaas van de echtgenoot van de verzoekende partij en naar de informatiebronnen waarover hij beschikt; dat hij hierdoor blijkt heeft gegeven van een zorgvuldige handelwijze; dat het middel in die mate ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 1, A, 2) en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en van de

zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de feiten waarop zij haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Iran heeft gebaseerd, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie en het E.V.R.M., dat het terugleidingsadvies van de commissaris-generaal geen rekening houdt met de “vervolgingen, folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen” in haar hoofdte vanwege de Iraanse autoriteiten, dat haar vlucht gesteund is op de problemen van haar echtgenoot en op haar persoonlijke problemen, te weten haar gerechtelijk verleden in Iran en haar actieve deelname aan de twee manifestaties van de CPI voor de Iraanse ambassade in Brussel;

2.2.2. Overwegende dat dient te worden herhaald dat art. 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft en dat de schending ervan derhalve niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij; dat dit besluit niet wordt ontkracht door het eerste middel noch door de loutere bewering in het tweede middel dat de commissaris-generaal “heeft nagelaten de feiten waarop verzoekster haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Iran (steunt) te onderzoeken”; dat, daargelaten de vraag naar het toepassingsgebied van art. 33 van de Vluchtelingenconventie, de verzoekende partij met dergelijke algemene beweringen niet aantoonst dat haar leven of vrijheid in het land van herkomst effectief bedreigd zouden worden omwille van één van de omstandigheden die in de betrokken verdragsbepaling zijn vermeld;

Overwegende, wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de bewering dat zij in België “kennis heeft gemaakt met de “Hezb-e Mashrouteh Iran en dat zij ook deelgenomen heeft aan twee manifestaties voor de Iraanse ambassade in Brussel” en enkel verwijst naar de mogelijkheid van een zware veroordeling bij haar terugkeer in Iran; dat overigens de bestreden beslissing verwijst naar de veroordeling van de echtgenoot van de verzoekende partij tot acht jaar gevangenisstraf, doch dat hij na ongeveer drie jaar voorwaardelijk zou zijn vrijgelaten; dat de verzoekende partij persoonlijk slechts vierentwintig uren was vastgehouden; dat bovendien blijkens de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt de “niet uitgesproken”

sympathisanten van de CPI, zoals de verzoekende partij, geen problemen met de autoriteiten moeten vrezen; dat uit al deze elementen blijkt dat het betoog van de verzoekende partij niet aannemelijk kan zijn; dat zij derhalve niet aantoonbaar dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel in zoverre ongegrond is,

Overwegende, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dat dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.